

om man vil. Der vil jeg så sige, at indfødsretskriterierne har ændret sig gennem årene siden 1776, som hr. Søren Krarup sagde, hvor de blev indført, i forhold til samfundsåndringer. Der er sket ændringer – det har jeg set i papirerne – i 1871, 1898, 1950 og 1978, og der har været nogle ændringer, bl.a. en meget vigtig om, at man har opgivet fødestedskriteriet som grundlag og i stedet fået afstammingskriteriet. Det er bl.a. for at tilpasse sig den virkelighed, man var i den gang. Der er stadig væk lande, f.eks. USA, der har fødestedskriteriet, men det har vi ikke længere i Danmark. Der har været andre mere familiemæssige kriterier, hvor man har taget hensyn til, hvordan familierne ser ud, herunder kvindernes stilling, og hvor man har ændret på statsborgerforholdene, f.eks. løsgjort hustru fra ægtemands statsborgerskab. Man har så også åbnet for, at børn kan have to statsborgerskaber, hvis de har forældre af forskellig nationalitet.

Så der er faktisk åbnet for dobbelt statsborgerskab, som vi allerede har været inde på, dels for børn med forældre af forskellig nationalitet, dels for flygtninge og andre, der ikke kan blive løst. Det vil sige, at mange af de praktiske problemer, som man overvejer om eksisterer, har vi allerede mødt og set, og dem må vi jo have fundet løsninger på. Skulle der være problemer tilbage, vi ikke har løst, kan vi jo spørge de 22 nabolande, vi har i Europa, om, hvordan de løser problemerne. Jeg kan ikke forstå, at det skal være så svært.

Når adgangen til dobbelt statsborgerskab begrænses, begrænses mulighederne for at deltage i demokratiet for dem, der både har følelser for deres fædreland og er globalt eller internationalt orienteret, om man vil. Disse borgeres følelser eller interesser synes jeg ikke vi kan underkende. Så min indstilling til B 55 er positiv.

Hvis det virkelig forholder sig sådan, at man vil have så mange yderligere undersøgelser, og at det er umuligt at komme igennem med B 55, hvad jeg fornemmer det er, vil vi fra SF's side også støtte B 56.

Kl. 20:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Jesper Langballe.

Kl. 20:20

Jesper Langballe (DF):

Fru Hanne Agersnap var lidt, ja, mildt sagt sporadisk, inde på historien, og der blev nævnt sådan tre danmarkshistoriske årstal, og det midterste var 1898.

Jeg ved ikke, om fru Agersnap har sat sig ind i, hvad der skete i 1898. Da blev der lavet en meget stor indfødsretreform forestået af juraprofessoren Deuntzer, som 3 år senere blev den første Venstrekonseilspræsident efter systemskiftet. Det var en følge af, at en lang række europæiske lande havde slået sig sammen om samtidig at lave en sådan reform. Og det, der var hovedpunktet i det hele, var, at alle disse europæiske lande var enige om, at de ikke ville have dobbelt statsborgerskab, og det var mest praktisk, hvis man var enige om det.

Så er der sket det, at en række lande, efter i 1898 at have vedtaget, at de ikke ville have det, siden har fået det, simpelt hen ved tilfældigheder og rod og dårlig administration. Danmark har holdt fast. Det var da værd at overveje, vil jeg sige til fru Agersnap.

Kl. 20:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 20:22

Hanne Agersnap (SF):

Fordi vi er de eneste, der står på et synspunkt, er det jo ikke sikkert, at det er det rigtige. Der var givet nogle ting i 1898, og den første europæiske konvention om indfødsret fra 1963 fastslog også enkelt statsborgerskab. Men de fleste europæiske lande gik jo bort fra den i 1996, og vi tilsluttede os også den nye konvention, som åbnede mulighederne for dobbelt statsborgerskab.

Jeg har ikke sat mig ind i, hvad der ellers skete i 1898, men jeg nævnte de her årstal for at fortælle, at det ikke er noget statisk. Altså, eftersom omverdenen og samfundet udvikler sig, kan vores regler om statsborgerskab også ændres og tilpasses, og det er jo det, de er blevet, både i 1898 og ved senere lejligheder.

Kl. 20:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Jesper Langballe for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 20:22

Jesper Langballe (DF):

Det er jo fuldstændig rigtigt, at verden bevæger sig – det er jo sådan en banalitet, man ofte hører – vist gør den det. Men der findes en udmærket grundlovssang skrevet af Hostrup, hvor der forekommer de to linjer: »tiden går, og den har hast, men vor grundlov skal stå fast«.

Selv om tiden går som en strøm, der bevæger sig, er der altså nogle ting, der ikke bevæger sig og ikke skal bevæge sig; men som skal blive stående som en sten i strømmen, for hvis der ikke